

[Kofod-Svendsen]

on. Man bliver let – ja, undskyld udtrykket – ligesom lidt konservativ i sin måde at gøre arbejdet på, og her tror jeg, det er vigtigt stadig at have tillid og motivation for øje. Denne tillid, denne motivation får man ikke med de voldsomt proklamerede sparerazziaer, men netop på den måde, som jeg synes finansministeren dygtigt har lagt frem. Jeg tror, vi ad denne vej stadig kan forbedre den offentlige sektor.

Sætter vi den offentlige sektors størrelse lidt i perspektiv, mener jeg, vi kan konstatere, at der op gennem 1970erne skete en skævdeling, forstået sådan, at den offentlige sektor voksede og den private sektor blev mindre. Det, der så skete, da firkløverregeringen kom til, var jo ikke, at man mindskede den offentlige sektor – og det mener jeg heller ikke man skulle have gjort – men man standsede den dramatiske vækst og sørgede for at hindre nedgangen i den private sektor, sørgede for at skabe arbejdspladser i den private sektor, for på den måde at få balancen.

Jeg mener, det er en rigtig linje, man har valgt, når man ikke er slået ind på en drastisk privatisering eller har satset på ligesom at fjerne de og de store klumper, men har sagt: nej, den vækst, vi har haft op gennem 1970erne, går ikke. Så er der sket en ganske stille vækst, som har haft en naturlig forudsætning, også med den ændring i befolkningens aldersfordeling, der er sket. Der er stadig nye opgaver, der skal tages op. Så har man taget dem op på et realistisk grundlag, men man har fået standset væksten og har skabt vækst i den private sektor. Det er den udvikling, der skal fortsætte.

Så er der jo stadig nogle spørgsmål, man må stille sig. Har vi den helt rigtige arbejdsdeling, også mellem de enkelte ministerier? Har vi den helt rigtige arbejdsdeling mellem stat, amter og kommuner? Fordi man én gang har skabt en arbejdsdeling, er det ikke sikkert, det er den rigtige næste år og næste år igen.

Her må vi stadig være parate til at gå ind i nytænkning, ikke for at bombe den offentlige sektor tilbage – eller andre af de vendinger, man kan læse om i dagspressen – men for at skabe denne fornyelse. Men vi må stadig være parate til at stille os kritiske spørgsmål: Kan tingene gøres lidt bedre? Og vi må magte at gøre det i perspektivet »Motivation,

tillid«, så vi i den offentlige sektor satser på samspillet med borgerne og siger: hvordan kan vi gøre det mere fleksibelt? Hvordan kan vi via efter- og videreuddannelser få det, som vi gør godt, gjort bedre?

Det er også vigtigt at understrege, at den offentlige sektor har vigtige opgaver af løse i relation til den private sektor. Lad mig nævne uddannelse, lad mig nævne kommunikation, lad mig nævne sundhed. Alt dette er utrolig vigtigt for, at den private sektor kan både fungere og vokse.

Samspil og relationer mellem den private og den offentlige sektor falder lidt uden for temaet i dag, men jeg er da ikke sikker på, at vi her har fundet de helt ideelle relationer. I den forbindelse er det vigtigt for mig at sige, at den private sektor og den offentlige sektor er medspillere, de er ikke modspillere. De har hver deres opgaver at løse. Det er muligt, at vi kan få lidt bedre samarbejdsrelationer på nogle områder; jamen så skal vi da naturligvis have det.

Der er et område, jeg vil nævne til sidst, og som jeg finder væsentligt, og det er familiens placering. Vi har gennem de sidste 10 år kunnet konstatere, at familierne også rent økonomisk er blevet mere bundet. De øgede ressourcer, vi har tilført børnefamilierne, er altså i udpræget grad gået via institutionerne. Her er et spørgsmål: vi må se på, om vi har fundet den rigtige balance. Det er væsentligt for Kristeligt Folkeparti, at vi dér finder modeller fra forholdet mellem det offentlige og det private, som styrker den enkelte familie mest muligt.

Konkluderende må jeg sige, at her er tale om et virkelig konstruktivt arbejde. Kristeligt Folkeparti vil meget gerne medvirke til at videreudbygge det, der her er lagt op til. Det er for mig at se realpolitik, hvor den er bedst.

Pia Kjærsgaard (FP):

250 sider i A4-format, for at regeringen kan fortælle den undrende befolkning, hvad den har iværksat af såkaldt modernisering. Det er jo ikke 250 tætskrevne sider, men godt spredt tekst, der kunne være trukket sammen til en fjerdedel – men det er det rent praktiske, og hvad der kunne have været besparende.